

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/123/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3220010081
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3220010081.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Petra Tótha v trestnej veci proti obžalovanej A. G., rodenej M., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom mesto Q., okres Q., prechodne bytom v T. nad T., W. XX, okres T. nad T., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, pre trestný čin zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b), odsek 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zákona, o odvolaní obžalovanej a prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 15. októbra 2020 pod sp. zn. 1T/29/2020, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 15. júna 2021 jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 odsek 1 písm. e), odsek 2 Tr. poriadku z r u š u j ú s a v napadnutom rozsudku okresného súdu výroky o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku s a obžalovaná A. G., nar. XX.XX.XXXX v Q., t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava

o d s u d z u j e

podľa § 208 odsek 3 Tr. zákona s prihliadnutím na § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona a za použitia § 38 odsek 2, odsek 3, odsek 8 Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona s a obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody z a r a d' u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

II. Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie obžalovanej A. G. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 15. októbra 2020 pod sp. zn. 1T/29/2020 bola obžalovaná A. G., rodená M., nar. XX.XX.XXXX, na podklade podanej obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou zo dňa 14. apríla 2020 pod č. k. Pv 113/19/3301-55, podanou na okresnom súde dňa 16. apríla 2020 uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b), odsek 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

od 01.07.2017 do 21.03.2019 v mieste svojho prechodného bydliska v byte č. XX na ulici W. v T. nad T. spôsobovala fyzické a psychické utrpenie svojim maloletým deťom, dcére D. G., narodenej XX.X.XXXX, dcére S. G. narodenej X.X.XXXX, dcére S. L. G. narodenej XX.XX.XXXX, synovi F. G. narodenému X.XX.XXXX, dcére P. G. narodenej XX.XX.XXXX a dcére T. G. narodenej XX.XX.XXXX tým spôsobom, že pri výchove maloletých detí vystupovala voči nim maladaptívne a používala neprimerané tresty a postupy, v rámci ktorých maloletým deťom dávala facky, hádzala ich o zem, ťahala za uši, pľula im do jedla, nechávala maloleté deti doma samé bez dozoru, nútila maloleté deti stáť za trest v kúte, nútila ich ukladať sa na nočný spánok v neprimeranej dennej dobe, staršie z maloletých detí posielala kupovať jej alkohol, vulgárne maloletým deťom nadávala, bila ich po hlave, chrbte, zadku a iných častiach tela, čím im spôsobovala modriny a odpierala im stravu tým spôsobom, že deťom nedala večeru a museli ísť spať hladné, v dôsledku čoho maloleté deti trpia známkami syndrómu CAN.

Za to bola obžalovaná A. G., rodená M. odsúdená podľa § 208 odsek 3 Tr. zákona prihladnutím na § 36 písm. l) Tr. zákona a za použitia §§ 38 odsek 2, odsek 3 a odsek 8, §§ 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona per analogiam na trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, na výkon ktorého bola podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Popritom jej bolo podľa § 73 odsek 2 písm. d) Tr. zákona uložené aj ochranné opatrenie - ambulantné protialkoholické liečenie.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože proti nemu v zákonnej lehote 15 dní podali odvolania obžalovaná i prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovanej, obaja zhodne proti výrokom o uloženom treste odňatia slobody a určenom spôsobe jeho výkonu.

Obžalovaná vo svojom písomnom odôvodnení uviedla doslovne nasledovné:

„Ako oprávnená, podľa § 307 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, dnešného dňa proti výroku rozsudku o vine a treste, ktorý sa ma priamo dotýka, v zákonnej lehote podávam odvolanie na súde, proti ktorému rozsudku smeruje. Rozsudok je neprimerane prísny, žiadam uloženie podmieneného trestu s prihladnutím na všetky poľahčujúce okolnosti, ktoré sú súdu známe, čím rozsudok by splnil generálnu prevenciu aj účel trestu.

Namietam správnosť výroku aj preto, že v prvostupňovom konaní bol porušený Trestný poriadok, a teda moje odvolanie smeruje proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Teda, moje odvolanie je pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení ako aj z dôvodu, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v spojení s priamou príčinnou súvislosťou vzniknutej pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy vykonať ďalšie v znení ustanovenia § 321 ods. 1 písm. c), písm. e) a postupovať podľa § 322 Trestného poriadku.

Obžalovaná, predložila som súdu dostatok dôkazov, ale mnohé boli nedostatočne preskúmané, čím sa znížila moja možnosť dokázať pred súdom, že moje obvinenie je dôvodné, ale - rozhodnutie je neprimerane prísne, čím nespĺňa nároky generálnej prevencie.

Súd vo výroku o vine taxatívne uviedol, citujem: „ Obžalovaná A. G., nar. XX.XX.XXXX v Q., trvale bytom E. Q., prechodne bytom W. č. XX, T. nad T. je vinná, že od 1.7.2017 do 21.3.2019 v mieste svojho prechodného bydliska v byte č. XX na ulici W. v T. nad T. spôsobovala fyzické a psychické utrpenie svojim maloletým deťom, dcére D. G., narodenej XX.X.XXXX, dcére S. G. narodenej X.X.XXXX, dcére S. L. G. narodenej XX.X.XXXX, synovi F. G. narodenému X.X.XXXX, dcére P. G. narodenej XX.XX.XXXX a dcére T. G. narodenej XX.XX.XXXX tým spôsobom, že pri výchove maloletých detí vystupovala voči nim mala adaptívne a používala neprimerané tresty a postupy, v rámci ktorých maloletým deťom dávala facky, hádzala ich o zem, ťahala za uši, pľula im do jedla, nechávala maloleté deti doma samé bez dozoru, nútila maloleté deti stáť za trest v kúte, nútila ich ukladať sa na nočný spánok v neprimeranej dennej dobe, staršie z maloletých detí posielala kupovať jej alkohol, vulgárne maloletým deťom nadávala, bila ich po hlave, chrbte, zadku a iných častiach tela, čím im spôsobovala modriny a odpierala im stravu tým spôsobom, že deťom nedala večeru a museli ísť spať

hladné, v dôsledku čoho maloleté deti trpia známkami syndrómu CAN, teda blízkym osobám - maloletým deťom, ktoré sú v jej starostlivosti a výchove, spôsobilý fyzické a psychické utrpenie bitím, údermi, ponižovaním, pohrdavým zaobchádzaním, vyhrážaním, vyvolávaním strachu a stresu, bezdôvodným odopieraním stravy a nevyhnutnej osobnej starostlivosti, a čin spáchala závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas a súčasne na viacerých osobách, čím spáchala zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom k § 138 písm. b), písm. j) Tr. zákona".

Výrok o vine vychádza z nepresných skutkových zistení, ktoré v celkovom zhodnotení nepriaznivo a zásadným negatívnym spôsobom zasahuje do právneho posúdenia skutku. Je pravda, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.08.2020 v procesnej pozícii obžalovanej a po zákonom poučení som vyhlásila v zmysle § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je som vinná zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne mi boli položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Trestného poriadku, pričom som na všetky otázky odpovedala „Áno“.

Po zistení stanoviska prokurátora, ktorý navrhol prijať moje vyhlásenie, že som vinná zo skutku uvedeného v obžalobe, okresný súd uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku moje vyhlásenie prijal a vyhlásil, že dokazovanie, v rozsahu v akom obžalovaná priznala spáchanie skutku, nevykoná. Dokazovanie bolo vykonané iba vo vzťahu k výroku o treste a výroku o ochrannom liečení a to mojim výsluchom, čítaním so súhlasom strán znaleckého posudku č. 51/2020 k môjmu duševnému stavu a oboznámením listinných dôkazov: odpis registra trestov, výpis z ústrednej evidencie priestupkov, moju pracovnú zmluvu, zmluvu o nájme bytu, správu od ošetrojúceho psychiatra a ostatný spisový materiál.

V rámci hlavného pojednávania som pravdivo uviedla informácie o mojom zamestnaní, kontakte s deťmi, každodenných návštev psychiatra, užívania predpísaného lieku Kampral, a o zásadnom neužívaní alkoholu. V zmysle znaleckého posudku z odvetvia psychiatria k môjmu duševnému stavu č. 51/2020, bolo preukázané, že u mojej osoby nebola zistená duševná choroba v pravom zmysle slova, bola konštatovaná iba porucha osobnosti a syndróm závislosti na alkohole. Znalec doporučil uloženie ochranného liečenia protialkoholického ambulantnou formou. Nebola som priestupkovo postihnutá. Z odpisu registra trestov vyplýva, že v súčasnosti sa na moju osobu hľadí akoby nebola odsúdená.

Pri určení viny súd konštatoval, že som svojím konaním naplnila znaky skutkovej podstaty zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom k § 138 písm. b), písm. j) Tr. zákona, vzhľadom na počet zasiahnutých osôb (detí obžalovanej) a dĺžku, po ktorú toto konanie voči poškodeným pretrvávalo po zohľadnení intenzity konania. V priebehu konania bolo znaleckým dokazovaním zistené, že ovládacie a rozpoznávací schopnosti u obžalovanej boli zachované, prípadne znížené vo forenznom zanedbateľnom rozsahu v spojitosti s konzumáciou alkoholu pri trestnej činnosti.

Súd vecne správne uviedol, že pri úvahe o druhu trestu a jeho výmere vychádzal najmä zo všeobecných zásad uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona, z účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona a s prihliadnutím na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Súd u obžalovanej prihliadol na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. 1) Trestného zákona - obžalovaná sa k skutku doznala a tento oľutovala. Súd v konaní obžalovanej nevzhliadol žiadnu priťažujúcu okolnosť. Súd po vyhodnotení závažnosti jednotlivých priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol toho názoru, že v danom prípade prevažoval pomer poľahčujúcich okolností. Súd preto v súlade s § 38 ods. 3 Tr. zákona základnú trestnú sadzbu (7 rokov - 15 rokov) upravoval z pohľadu hornej hranice trestnej sadzby znížením o 1/3 na 7 rokov - 11 rokov 8 mesiacov.

Rozsudkom OS Bánovce nad Bebravou zo dňa 02. 10. 2019, sp. zn. 3P/30/2019-288 súd rozhodol a nariadil nad mal. deťmi C. G. nar. J. G. J. A. G., M. G. H. G. a Q. G. ústavnú starostlivosť, ktorá bude vykonávaná v Centre pre deti a rodiny F., F. č. XX, XXX XX F..

Súd vzhľadom na prijaté vyhlásenie o vine, skutočnosť, že v tejto dobe starostlivosť o mal. deti už nezabezpečujem, s prihliadnutím na okolnosť, že na mňa sa hľadí akoby nebola odsúdená a doposiaľ nebola podrobená priamemu výkonu trestu odňatia slobody, je na mieste vyhodnotiť, že aj uloženie trestu odňatia slobody na dolnej hranici upravenej trestnej sadzby by bolo neprimerane prísne. Na druhú stranu však súd nezistil mimoriadne okolnosti odôvodňujúce naplnenie predpokladov na mimoriadne

znižovanie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona. Súd mal za primerané vzhľadom na uskutočnené vyhlásenie upravovať rozpätie na ukladanie trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d) Tr. zákona per analógiám a § 39 ods. 4 Tr. zákona, čo umožnilo súdu ukladať trest odňatia slobody v rozpätí od 4 rokov 8 mesiacov.

Výrok o vine som napadla aj v konaní vedenom na OS Bánovce nad Bebravou v konaní pod sp. zn. 3P/30/2019, kde mi boli dávané za vinu veci, ktoré neboli pravdivé, respk. boli zveličené s priťažiením dôkaznej situácie, čo sa opakovalo aj v tomto výroku trestu, pretože súd vychádzal s nedostatočne zistení faktografickej situácie, čo skresľovalo aj moju vinu za údajné konanie, ktoré nebolo v takom rozsahu ako sa súd odvoláva a to na dôkazné situácie čo do obsahu znaleckého posudku ako i iných predložených listinných dôkazov. Vinu som priznala, ale nebola to vina v rozsahu a spoločenskej nebezpečnosti ako je mi kladené za vinu.

Súd uvádza vo výšku o vine, že som údajne týrala moje deti, na druhej strane ako je možné, že pri opakovaných kontaktoch deti spoločne vyjadrujú požiadavku vrátiť sa k rodičom. Pracovníci sociálnej kurately Bánovce nad Bebravou podcenili konanie detí v zariadení v Nitre, kde im mali oznámiť, že do rodinného prostredia sa nedostanú a budú preložené do F., začali sa sebapoškodzovať a útekmi preukazovali vzdor proti necitlivým konaniam kompetentných. Deti spoločne aj jednotlivito sa pýtajú do domáceho prostredia, pretože majú k oboom rodičom dobrý vzťah, ja aj otec plníme všetky požiadavky sociálnych pracovníkov a oni opakovane kladú ďalšie a ďalšie podmienky len aby sťažili ich priebeh ich stretnutí, respk. doporučením, že môžu odísť do domáceho prostredia. S manželom žijeme v trojizbovom byte, kde sú pre život 8 člennej rodiny vytvorené dostatočné podmienky na spoločné bývanie a je zabezpečený harmonický vývoj detí.

Taktiež je fabulované tvrdenie prokuratúry a zveličený rozsah údajnej mojej protiprávnej činnosti. Je pravda, že som sa k činu, ktorý mi je kladený za vinu priznala, ale jeho rozsah a spoločenská nebezpečnosť nebola v takom rozsahu, ako bolo v spise obžaloby, ktorý sa opiera o znalecký posudok, ktorý je spracovaný na základe fabulovaných výpovedí, respk. posudzuje moje konanie v inom časovom období ako bola skutočnosť. Moje maloleté deti sa vyjadrili, že sa do domáceho prostredia chcú vrátiť, vyjadrili nespokojnosť s pobytom v zariadení. Je to pravda, ale pracovníci sociálnej kurately tieto reálnosti spochybňujú, je to len predvádzaná „sila“ sociálnej kurately a ponižovanie rodičov. Práve deti demoštratívny sebapoškodzovaním a útekmi dávajú najavo svoj vzdor ak sú im kladené opakovane prekážky pri ataku s rodičmi, respk. odmietanie návratu do rodiny aj napriek tou, že sa v rodine zmenila celá situácia a možnosti. Deti pri rozhovore s pracovníkmi nevyslovili obavu, že matka neprestala požívať alkoholické nápoje, vedia, že abstijnem. Sociálna kuratela sa odvoláva na výsluchy detí pred znalcom, berie všetko ako nevyvrátiteľný fakt, pritom rozhovor s deťmi za účasti znalca asi 1 hodinu, nie je na podklad na znalecký posudok. Predpisy o vypracovaní znaleckého posudku len u 1 dieťaťa sa vykonáva niekoľko hodín, pritom za hodinu mal znalec vypočuť 6 detí. To, čo má znamenať, ako sa týmto zahrávame s osudom detí; tzv. ich harmonickým vývojom? Na nás je naliehané, aby sme plnili všetky zákonné opatrenia, platí to len jednostranne? Vinu si priznávam, ale nie v takom rozsahu, ako mi ju kladie obžaloba.

Na základe týchto faktov nie je potom asi profesionálne tvrdiť, že znaleckým dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že mal. deti preukazujú známky syndrómu CAN a to vo forme psychické emocionálne týranie, telesné týranie a zanedbávanie. Nie sme znalci, ale doporučujeme odvolaciemu súdu, aby údajný Znalecký posudok v tejto veci dostatočne prešetrila vyhodnotil a to znalecký posudok č. 57/2019 zo dňa 09. 09. 2019 znalca z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a klinická psychológia dospelých (č.l. 196-244) ktorý tvrdí, že z neho vyplýva: mal. deťom bolo správaním a konaním matky spôsobené fyzické a psychické utrpenie, nakoľko matka voči nim konala a vystupovala maladaptívne, používala neprimerané tresty a postupy. Mal. deti vykazujú znaky syndrómu CAN, čo je nedostatočné napínanie potrieb dieťaťa - biologickým, emočných, bezpečia, istoty a tým dochádza k závažnému narušeniu až trvalému poškodeniu vývoja, osobnosti, sebavedomia a medziľudských vzťahov. U mal. detí možno hovoriť o psychickom a emocionálnom týraní, ako aj o telesnom týraní a zanedbávaní.

K posudku len toľko, nespochybňujeme profesionalitu a odbornosť znalca, ale ja s manželom sme tento posudok študovali a pri jeho štúdiu sme zistili, že znalec vychádzal výlučne z listinných podkladov od 01. 02. 2019 do 04. 04. 2019 a vypracovaní, odovzdaný bol dňa 09. 09. 2019. Z neho obsahu a záverov vychádzal aj súd. Rodičia konštatujeme, že ak sa má náš prístup a vývoj v rodine, k deťom posudzovať na

základe toho, že dňa 02. 10. 2019 súd rozhodol, rozhodnutie súdu potom zákonne vychádzal zo záverov súdu z obdobia, kedy bol problém a výkon práva bol realizovaný, ale znalecký posudok aj napriek tomu, že bol odovzdaný v mesiaci september 2019 sa nezaoberal s reálnym stavom ku dňu rozhodnutia súdu, pretože kvalitatívne a kvalitatívne sa naše správanie, chovanie a vystupovanie zmenilo k lepšiemu, čo nebolo zohľadnené ani znaleckým posudkom, ani súdom, čo z hľadiska zákonnosti a objektívnosti nás poškodilo. Ja pripúšťam, že niektoré veci mohli byť pravdivé, ale spôsob znaleckého skúmania, teda postup, časová os aj závery sú vhodné na preskúmanie zákonnosti a objektívnosti posúdenia napadnutej veci.

Súd vychádzal z informatívnych správ, ktoré sa udiali v minulom čase, pritom pojednávanie bolo 02. 10. 2019, a podľa nás mal súd skúmať aj časový a kvalitatívny posun prístupu rodičov k svojim povinnostiam, správaniu, chovaniu a vzťahu k rodine i maloletým deťom a to v časovej osi od marca do októbra 2019. Pripúšťame, že možno v marci bol dôvod na konanie v oblasti sociálnych vecí, ale rodičia sme si uvedomili svoj lapsus a vykonali všetky opatrenia k náprave. Jedno zo splnených opatrení je aj konštatovanie lekárskej správy MUDr. E. P. zo dňa 05.09.2019 (č.l. 281) vyplýva, že matka mal. detí abstínuje, bolo jej odporúčané pokračovať v návštevách klubov anonymných alkoholikov, čo koná.

Taktiež sa súd odvoláva na závery znaleckého posudku č. 57/2019 z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a klinická psychológia dospelých (č. 1.196 - 244) , ktorý vychádzal z nedostatočných podkladov a osobných zistení, nie je vecne správny, je zavádzajúci, teda nemohol byť vyvodený záver, že mal. deťom bolo správaním a konaním matky spôsobené fyzické a psychické utrpenie, nakoľko matka voči nim konala a vystupovala maladaptívne, používala neprimerané tresty a postupy. To je minulosť.

Ak teraz maloleté deti môžu vykazovať znaky syndrómu CAN, čo je nedostatočné napínanie potrieb dieťaťa - biologickým, emočných, bezpečia, istoty a tým dochádza k závažnému narušeniu až trvalému poškodeniu vývoja, osobnosti, sebedovomiera a medziludských vzťahov je, predpokladáme aj nedostatočným prístupom soc. Pracovníkov a podceňovania vnímacích schopností a potrieb maloletých, čím nie našou vinou bol narušovaný harmonický vývoj detí.

Na základe uvedených skutočností a skutkového stavu výrok o treste je neprimerane prísny a mám za to, že spoločenská nebezpečnosť môjho konania nebola tak neprimeraná, aby som dostala neprimerane prísny trest odňatia slobody, splnenie generálnej prevencie by bol dostatočný podmienený trest. To znamená, že súd z titulu uvedených skutočností nemôže považovať za primeraný trest odňatia slobody pri dolnej hranici takto stanoveného rozpätia a to vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého ma zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 2 ods. 14 využívam upravenú zásadu rovnosti strán. Táto zásada vychádza z ústavnej úpravy uvedenej v čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Táto zásada vystupuje obzvlášť do popredia v súvislosti s úpravou kontradiktórnosti súdneho konania. Jej účelom je mi zabezpečiť ako obvinenému v súdnom konaní rovnakú možnosť uplatňovania procesných práv ako prokurátorovi, teda inými slovami požadovať to, čo nebolo v prípravnom konaní mi umožnené a to predložiť alebo zabezpečiť dôkazy, ktoré sú potrebné pre spravodlivé posúdenie veci pri rozhodnutí. V prípravnom konaní som bol naivný v tom, že bol som presvedčený ak sa skutok nestal a tvrdenie poškodenej je nepravdivé, nepodložené dôkazmi, príslušné orgány budú konať objektívne a seriózne, čo som sa mylil. Ako bezúhonný občan chránim si svoju česť a povesť, bránim si právne svoje právo.

Ďalej sa súd neriadil základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 10 Trestného poriadku a nepostupoval tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci. Nevenoval sa s rovnakou starostlivosťou objasneniu okolností svedčiacich v môj prospech -ako obžalovanej, ako sa venoval výlučne objasneniu okolností svedčiacich proti mne.

Vzhľadom na tieto skutočnosti je rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 15. 10. 2020 číslo konania 1T 29/2020-623, ktorý je neprimerane prísny vzhľadom ku spáchaným skutkom, preto; navrhujem,

aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c), e) Trestného poriadku

z r u š i l

a podľa § 323 Trestného poriadku vo veci vrátil prokurátorovi do prípravného konania, alebo

z r u š i l

napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju znova v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Obžalovaná, cítim sa vinná a svoju vinu som priznala a bola preukázaná aj na hlavnom pojednávaní, ale skutok, ktorý som spáchala nevykazuje takú spoločenskú nebezpečnosť ako je mi kladené za vinu a tým aj nie je správne určená právna kvalifikácia.

Obžalovaná, necítim zaujatosť súdu proti mojej osobe, ctím si nestranné súdy ako celok s prihliadnutím na konanie súdu v mojom prípade. Vážim si ich prácu s vysokou mierou nestrannosti a zodpovednosti pred spoločnosťou. To, že sa nestotožňujem s týmto neprávoplatným rozhodnutím súdu z dôvodu, že skutok sa nestal tak ako je popisovaný, celá konštrukcia môjho konania nevykazuje takú spoločenskú nebezpečnosť ako mi bola delegovaná.

Preukázaním spravodlivosti a nestrannosti som počas pojednávania aj teraz v procesnom štádiu, kedy je možné podať odvolanie a žiadať príslušné orgány o preskúmanie prvostupňového rozsudku, aby rozhodnutie odvolacieho súdu bolo na základe zisteného, úplného skutkového stavu a relevantnej dôkaznej situácie. Podnety boli akceptované, ale skutkové zhodnotenie vychádza z nesprávneho právneho hodnotenia veci.

Mám právo, aby moja trestná vec bola spravodlivo a objektívne preskúmaná a aby bol zistený reálny, skutkový stav veci. Z dôvodu toho, že aj po vydaní prvostupňového rozsudku je vo veci uplatniť právo obžalovanej žiadať súd, aby s rovnakou starostlivosťou ako sa objasňovali okolnosti proti mojej osobe s rovnakou starostlivosťou objasňovali aj okolnosti svedčiace v môj prospech.“

Prokurátor v písomnom odôvodnení odvolania uviedol doslovne nasledovné:

„Rozsudkom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 1T/29/2020 zo dňa 15.10.2020 bola obžalovaná A. G. uznaná vinnou zo spáchania zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom k § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bola zaradená do ústavu na výkon testu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia protialkoholického liečenia ambulantnou formou.

S rozsudkom okresného súdu vo výroku o vine ako i konaním, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo sa v plnom rozsahu stotožňujeme, nestotožňujeme sa však s výrokom o treste, pretože súdom uložený trest mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonnej trestnej sadzby je podľa nášho názoru vzhľadom na osobu obvinenej, jej doterajší spôsob života a charakter a povahu spôsobeného následku neprimerane mierny, a preto podľa nášho názoru nie je spôsobilý splniť účel tak individuálnej, ako ani generálnej prevencie, či výchovný účel u obvinenej.

Súd pri určení výšky trestu vychádzal zo všeobecných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 ods. 4 Trestného zákona, pričom u obžalovanej zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona, priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona nezistil. U obžalovanej teda bola zistená prevaha poľahčujúcich okolností podľa § 38 ods. 3 Trestného zákona.

Ukladanie trestu mimoriadne zníženého pod dolnú zákonnú hranicu okresný súd odôvodnil najmä s poukazom na skutočnosť, že obvinená už starostlivosť o maloleté deti nezabezpečuje, doposiaľ nebola vo výkone trestu odňatia slobody a ku skutku sa priznala a urobila vyhlásenie o vine, ktoré súd prijal. Vzhľadom na uvedené prvostupňový súd považoval aj ukladanie trestu na samej dolnej hranici za

neprimerane prísne a bol toho právneho názoru, že účel trestu možno u obvinenej dosiahnuť aj trestom mimoriadne zníženým pod dolnú hranicu postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona.

Z povahy inštitútu mimoriadneho zníženia trestu vyplýva, že sa v danom konkrétnom prípade musí jednať o také osobitné okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré sa vymykajú bežnej norme. Súdy Slovenskej republiky opakovane judikovali, že mimoriadne okolnosti, ktoré odôvodňujú aplikáciu zníženia trestu pod zákonnú dolnú hranicu môžu spočívať vo vážnom zdravotnom stave obvineného, jeho vysokom veku, spáchaní činu v afekte úzkosti alebo strachu, či nepriaznivom dopade zákonného trestu ukladaného obvinenému na jemu blízke osoby, najmä na maloleté deti, o ktorých výchovu a výživu sa stará a ďalších okolnostiach obdobného významu, ktoré majú v tom ktorom konkrétnom prípade za následok, že zákonný trest čo i len na jeho dolnej hranici je pre páchatel'a neprimerane prísny, majú výrazne negatívny dopad nielen na páchatel'a, ale aj iné osoby, ktoré sa činu nedopustili a sú na páchatel'a odkázané a súčasne za splnenia podmienky, že účel trestu možno dosiahnuť aj miernejším trestom.

V prípade obžalovanej A. G. však bolo preukázané, že žiadna z uvedených okolností hodných osobitného zreteľa, ktorá by odôvodňovala mimoriadne zníženie trestu pod zákonnú dolnú hranicu nie je naplnená. Obžalovaná už dlhší čas nezabezpečuje starostlivosť o svojich 6 maloletých detí, nakoľko tieto boli práve z dôvodu, že tieto v jej starostlivosti trpeli fyzicky aj psychicky a rozvinul sa u nich syndróm CAN (zneužívaných a zanedbávaných detí), z jej starostlivosti odňaté a zverené do ústavnej výchovy, a teda uloženie trestu obžalovanej nemá nepriaznivý dopad na osoby, ktoré by za iných okolností boli odkázané na starostlivosť a výživu zo strany obžalovanej. Obžalovaná zároveň nie je ani osobou vyššieho veku, či osobou s vážnymi zdravotnými problémami, v dôsledku ktorých skutočností by trest ukladaný v zákonom rozpätí bez jeho mimoriadneho zníženia mal na obžalovanú mimoriadne nepriaznivý dopad.

Zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.6.2017 síce vyplýva, že ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, možno (a teda nie automaticky a povinne v každom takom prípade) označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Dovoľme si však dať do pozornosti tú skutočnosť, že aplikácia uvedeného stanoviska pri ukladaní trestu by podľa nášho názoru nemala byť automatická, kedy súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku, v podstate bez ďalšieho a automaticky zníži trest pod dolnú hranicu zákonnej sadzby, ale každému mimoriadnemu zníženiu trestu pod dolnú hranicu zákonnej sadzby musí predchádzať aj posúdenie osoby páchatel'a, možnosti jeho nápravy, následkov a okolností spáchania činu, ako aj ďalších už vyššie uvádzaných skutočností a okolností, ktoré majú podstatný význam pre uloženie konkrétneho trestu konkrétnemu páchatel'ovi za konkrétny trestný čin a až na základe posúdenia týchto skutočností jednotlivu a v ich vzájomnom súhrne možno dospieť k záveru, či je u obžalovaného dôvodné mimoriadne znížiť trest pod dolnú hranicu.

V tomto konkrétnom prípade bola podľa môjho právneho názoru uloženým trestom nedostatočne zohľadnená skutočnosť, že obžalovaná po dlhší čas týrala až 6 svojich vlastných detí (v tom čase vo veku od 3 do 12 rokov), ktoré v dôsledku jej hostilného a agresívneho správania sa k nim vážnym spôsobom trpeli a rozvinul sa u nich syndróm zanedbávaného a zneužívaného dieťaťa a museli byť z dôvodu prevencie ich ďalšieho utrpenia umiestnené mimo klasického rodinného prostredia (ktoré má deťom poskytovať istotu a ochranu) do zariadenia ústavného. Takýto „zážitok“ v útlom veku detí má nepochybne dlhodobé a ďalekosiahle následky na ich ďalší život a vývoj a s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou budú takto týraným deťom v živote chýbať zmysluplné vzory správania, ktoré sa mali naučiť a odpozorovať ich predovšetkým od svojej matky, ktorá namiesto toho, aby bola najväčším ochrancom a oporou týchto zraniteľných osôb v čase, keď sa ešte len začínajú formovať ich osobnosti, ich namiesto toho vystavovala stresu, ponižovaniu a násiliu tak vo verbálnej ako aj fyzickej rovine a navyše im svojou pravidelnou konzumáciou alkoholu v ich prítomnosti dávala ďalší zlý životný príklad.

Na strane druhej boli uloženým trestom pod zákonnú dolnú hranicu neprimerane zohľadnené bežné okolnosti, ktoré sa ničím nevyvíkajú rámco obvyklého života, ako to, že obžalovaná doposiaľ nebola vo výkone trestu a priznanie sa obžalovanej ku skutku pred súdom.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, a to najmä absenciu v zásade akýchkoľvek mimoriadnych okolností hodných osobitného zreteľa, ktoré by bolo v danom prípade zohľadniť v prospech obžalovanej, a na druhej strane existenciu okolností zvyšujúcich závažnosť jej konania najmä z hľadiska spôsobeného následku na vývoji ňou týraných detí som toho názoru, že trest vo výmere 5 rokov, na výkon ktorého bola zaradená do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia ochranného liečenia protialkoholického ambulantnou formou je pre páchatelku neprimerane mierny a nedokáže dôsledne naplniť účel trestu, a preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu v Bánovciach nad Bebravou č.k. 1T/29/2020-623 zo dňa 15.10.2020 vo výroku o treste a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanej uloží podľa § 208 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 3 Trestného zákona, § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonného rozpätia trestnej sadzby, s jej zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

Prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou sa písomne vyjadril aj k odôvodneniu odvolania obžalovanej doslovne takto:

„Obžalovaná vo svojom odvolaní uvádza, že uložený trest je neprimerane prísny a žiada uloženie podmieneného trestu odňatia slobody. Vo svojom odvolaní uvádza, že jej odvolanie smeruje aj proti konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, a to pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a z dôvodu, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie. Poukazuje na to, že predložila súdu dostatok dôkazov, ale tieto neboli súdom preskúmané, výrok o skutku vychádza z nepresných skutkových zistení, poukazuje na to, že súd v jej prípade nezistil mimoriadne okolnosti pre zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. Súčasne vo svojom odvolaní spochybňuje závery znaleckého posudku z odboru psychológie a žiada, aby nadriadený súd prvostupňové rozhodnutie zrušil prvostupňovému súdu, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Vo vzťahu k jednotlivým odvolacím dôvodom uvádzaným obžalovanou v jej písomnom odvolaní si dovoľujem zaujať nasledovné stanovisko.

Obžalovaná uvádza, že jej odvolanie smeruje aj proti konaniu, ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo, a to pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení a z dôvodu, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami dôležitými pre rozhodnutie a poukazuje na to, že predložila súdu dostatok dôkazov, ale tieto neboli súdom preskúmané, výrok o skutku vychádza z nepresných skutkových zistení.

V tomto smere dávam do pozornosti skutočnosť, že obžalovaná po prednesení obžaloby odpovedala na súdom položenú otázku podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku, že sa cíti byť vinná zo skutku uvedeného v obžalobe, ktoré bolo po kladnom zodpovedaní otázok upravených v ustanovení § 257 ods. 4 Trestného poriadku obžalovanou a zistení stanoviska prokurátora, ktorý navrhol vyhlásenie obžalovanej prijaté, súdom prijaté.

Zdôrazňujem, že vyhlásenie o vine prijaté súdom je neodvolateľné a v tomto rozsahu obžalovaný nemôže ani napádať výrok o vine urobený na podklade takého vyhlásenia, a to tak odvolaním, ako ani dovolaním, ako to vyplýva jednak zo samotného Trestného poriadku, ako aj z ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené je úplne bez právneho významu zaoberať sa otázkami vo vzťahu k dokazovaniu viny obžalovanej za skutok, vo vzťahu ku ktorému obžalovaná zákonným spôsobom učinila vyhlásenie o svojej vine.

Čo sa týka primeranosti uloženého trestu a k otázke mimoriadneho znižovania trestu pod zákonnú dolnú hranicu trestnej sadzby postupom podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, je nutné skonštatovať, že základná trestná sadzba v prípade zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1

písm. a), písm. b), ods. 3 písm. d) Trestného zákona s poukazom k § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona je 7 až 15 rokov, čím zákonodarca zdôrazňuje vysoký stupeň závažnosti takéhoto konania.

Súd vzhľadom na prevahu poľahčujúcich okolností obžalovanej však nielen, že znižoval hornú hranicu zákonného rozpätia trestu u obžalovanej o jednu tretinu, ale nakoľko považoval aj ukladanie trestu na samej dolnej hranici zákonného rozpätia na úrovni 7 rokov za neprimerane prísne a bol toho právneho názoru, že účel trestu možno u obvinenej dosiahnuť aj trestom mimoriadne zníženým pod dolnú hranicu postupom podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, tento obžalovanej znížil pod dolnú hranicu o 2 roky, t.j. na 5 rokov.

Takéto ukladanie trestu pod zákonnú dolnú hranicu trestnej sadzby vychádza zo stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.6.2017, z ktorého vyplýva, že ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Čo sa týka samotnej dôvodnosti mimoriadneho zníženia trestu pod zákonnú dolnú hranicu, v tomto ohľade v plnom rozsahu otzývam na mojom stanovisku prezentovanom v odôvodnení odvolania prokurátora č.k. Pv 113/19/3301-78 zo dňa 11.11.2020, ktoré už bolo doručené súdu aj stranám a v tomto konkrétnom prípade (s výnimkou fakultatívnej, nie obligatórnej aplikácie stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. Tpj 55/2016) nezisťujem žiadne dôvody na aplikáciu inštitútu mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú hranicu. V podrobnostiach odkazujem na označené odôvodnenie odvolania prokurátora.

K otázke uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu možno argumentovať už samotným odkazom na ustanovenia § 49 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého je zrejmé, že podmienenčne možno uložiť iba trest odňatia slobody neprevyšujúci 2 roky, alternatívne podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona 3 roky, ak súd súčasne uloží probačný dohľad nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe, avšak v prípade uloženia trestu odňatia slobody vo výmere 5 rokov Trestný zákon takýto postup vôbec neumožňuje.

Po oboznámení sa s odôvodnením odvolania podaného obžalovanou preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne zamietol odvolanie obžalovanej ako nedôvodné postupom podľa § 319 Trestného poriadku.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu intervenujúca prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že sa stotožnila s odvolaním podriadeného prokurátora ako aj s dôvodmi uvedenými v jeho písomnom vyhotovení, vrátane obsahu toho, čo uviedol v písomnej reakcii k odôvodneniu odvolania obžalovanej a navrhla rozhodnúť tam spôsobom uvedeným a odvolanie obžalovanej podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu ustanovený obhajca obžalovanej navrhol odvolanie prokurátora ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť a rozhodnúť vo veci tak, ako to navrhla obžalovaná v písomnom odôvodnení jej odvolania.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaná právom konečného návrhu uviedla, že potom, čo sa v odvolacom konaní dostala do väzby, uvedomila si nesprávnosť svojho konania. Je jej všetkého ľúto, so svojimi deťmi je v pravidelnom telefonickom kontakte aj teraz a chce sa v budúcnosti o ne starať. Do času vzatia do väzby abstinovala, riadne chodila do práce a preto chce, aby jej bol uložený podmienený trest odňatia slobody.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezisťiac dôvody pre zamietnutie oboch odvolaní podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, na verejnom zasadnutí dňa 15. júna 2021, na podklade týchto podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené 26. novembra 2020, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku

zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na podklade podaných odvolaní, ktorým boli napadnuté iba výroky o uloženom treste odňatia slobody a určenom spôsobe jeho výkonu v napadnutom rozsudku prvostupňového okresného súdu, krajský súd, neopomenutím svojej zákonnej povinnosti podľa § 317 odsek 1 posledná veta Tr. poriadku síce nezistil dôvody na prípadne podanie dovolania iba z jedine zákonom prípustného dôvodu podľa § 371 odsek 1 písm. c) Tr. poriadku (zásadné porušenie práva na obhajobu), avšak na druhej strane dospel k záveru, že iba z podnetu podaného odvolania prokurátora v neprospech obžalovanej, ktoré bolo podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, je nevyhnutné zrušiť napadnuté výroky o uloženom treste odňatia slobody a určenom spôsobe jeho výkonu v napadnutom rozsudku prvostupňového okresného súdu z nasledovných dôvodov:

Krajský súd predovšetkým uvádza, že pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci vo vzťahu k žalovanému skutku, právoplatným uznesením na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa prijal vyhlásenie obžalovanej A. G. o uznaní jej viny podľa § 257 odsek 1 písm. b) Tr. poriadku, ktorý bol právne posúdený ako trestný čin zločinu týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 odsek 1 písm. a), písm. b), odsek 3 písm. d) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Tr. zákona a krajský súd v dôsledku takéhoto procesného stavu preto ani nemohol preskúmať v odvolacom konaní napadnutý rozsudok prvostupňového okresného súdu v tejto časti, t. j. pokiaľ ide o vinu ako i právne posúdenie žalovaného skutku.

Krajský súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu k napadnutým výrokom o uloženom treste odňatia slobody obžalovanej a určenom spôsobe jeho výkonu dospel k záveru, že na podklade akceptovateľných odvolacích námietok prokurátora je nevyhnutné konštatovať, že aj keď prvostupňový okresný súd uložil obžalovanej trest odňatia slobody v medziach ustanovení Trestného zákona (§ 208 odsek 3, § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 per analogiam), je ale ním uložený trest odňatia slobody trestom neprimeraným, resp. príliš miernym trestom. Okresný súd správne identifikoval a priznal u obžalovanej jednu poľahčujúcu okolnosť, t. j. podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Obžalovaná spáchanie stíhanej a žalovanej trestnej činnosti (skutku) priznávala a napokon aj uznala vinu, tým že urobila o nej vyhlásenie na hlavnom pojednávaní, ktoré aj okresný súd po splnení potrebných procesných podmienok prijal a jej priznanie i súčasné oľutovanie bolo v medziach uveriteľnosti. Správne potom aj aplikoval v tomto smere ustanovenie § 38 odsek 2, odsek 3 a odsek 8 Tr. zákona, čím došlo k zníženiu hornej hranice trestnej sadzby z 15 rokov na 12 rokov a 4 mesiace, pričom dolná hranica zostala 7 rokov. V takto zákonom upravenej trestnej sadzbe mal potom prvostupňový okresný súd správne ukladať trest odňatia slobody. Pokiaľ sa rozhodol u obžalovanej aplikovať moderačné oprávnenie analogicky podľa § 39 odsek 2 písm. d), odsek 4 Tr. zákona, keďže obžalovaná urobila vyhlásenie o uznaní viny, nemohol obžalovanej správne preto priznať aj ďalšiu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n) Tr. zákona v súlade s platnou zásadou zákazu dvojitého pričítania tej istej okolnosti (v prospech i v neprospech obžalovanej osoby). Je pravdou, že za takéhoto stavu, keď obžalovaná vyhlásenie o uznaní viny urobila a prvostupňový okresný súd ho aj akceptoval, teoreticky prichádzala do úvahy možnosť mimoriadneho zníženia trestu pod dolnú zákonnú hranicu trestnej sadzby 7 rokov, v maximálnej miere o 1/3, čo okresný súd svojou výmerou trestu inak nepresiahol. Už prakticky ustálenej súdnej praxi, s oporou v judikatúre tohto odvolacieho súdu ale i Najvyššieho súdu SR, takýto postup neodporuje, pretože uznanie viny, s jej akceptáciou súdom prakticky znamená nespochybniteľnú vinu obžalovanej osoby do budúcnosti a zásadným spôsobom napomáha predovšetkým prokurátorovi - žalobcovi, ako nositeľovi dôkazného bremena v trestnom konaní a v neposlednom rade to prispieva aj k celkovej hospodárnosti celého trestného konania. Prvostupňový okresný súd v posudzovanom prípade však podcenil aj existujúce skutočnosti a okolnosti, ktoré svedčili a svedčia v neprospech obžalovanej a ktoré sú relevantné pri ukladaní trestu predovšetkým v zmysle ustanovenia § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. očakávaného naplnenia účelu trestu u obžalovanej. Okresný súd zrejme prehliadol časové súvislosti protiprávneho konania obžalovanej, intenzitu, rozsah aj výrazne negatívny dopad jej konania, a to predovšetkým na všetky maloleté jej deti, ktoré jej konaním veľmi trpeli a budú do budúcnosti tak, ak to vyplynulo aj zo znaleckého dokazovania aj z listinných dôkazov, ktoré predložila sociálna kuratela aj v rámci odvolacieho konania doplnením dokazovania, prakticky poznačené s neodstrániteľnými následkami na ich psychickom vývine a ich osobnosti. Jej konanie tak, ako to vyplýva aj zo skutkovej časti napadnutého rozsudku, i napriek jej danému a akceptovateľnému vyhláseniu o uznaní viny v celom rozsahu vôbec neodôvodňuje mimoriadne zníženie podľa § 39 Tr. zákona, ale nanajvýš uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom ustanovenie trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona - § 208 odsek 3 Tr. zákona. Uvedený záver plne podporuje

paradoxne napokon aj obsah ňou podaného odvolania, z ktorého vyplynulo, že hoci na jednej strane nespochybňuje obžalovaná svoju vinu, na druhej strane v podrobnostiach uvádzala argumenty, ktoré majú jej zavinenie zmierňovať, v čo najmenšej miere tak, aby jej bol za jej skutočne závažným spôsobom spáchaný skutok, posúdený ako predmetný zločin, uložený iba nepredstaviteľne a neakceptovateľne iba výchovný trest odňatia slobody, t. j. nespojený s jeho bezprostredným výkonom. Z obsahu jej podaného odvolania vyplýva, že obžalovaná, hoci si teda na jednej strane uvedomila nesprávnosť a protiprávnosť svojho konania, predsa len svoje takéto správanie sa snaží bagatelizovať bez toho, aby si už v tomto momente jednoznačne uvedomila, čoho závažného, na vlastných deťoch, s takmer neodstrániteľnými následkami na ich psychike sa dopustila, za čo musí niesť adekvátnu zodpovednosť, ktorá zodpovedá v rovine trestnoprávnej iba uloženiu trestu odňatia slobody, bez mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu 7 rokov, pričom iba takto uložený trest zodpovedá ustanoveniu § 34 odsek 1, odsek 4 Tr. zákona, t. j. naplnenie očakávaného účelu trestu, t. j. naplnenie individuálno-preventívneho a s ním spojeného generálno-preventívneho účinku s dostatočným vyjadrením aj morálneho odsúdenia konania obžalovanej spoločnosťou. Obžalovanou tiež tvrdené niektoré skutočnosti, najmä pokiaľ ide o jej abstinenciu v požívaní alkoholických nápojov a jej záujmu o svoje deti odporujú dôkazom, ktoré vyplynuli z doplneného dokazovania v odvolacom konaní a naopak preukazujú nedostatok v sebareflexii v tomto smere u obžalovanej.

Krajský súd preto z podnetu podaného odvolania prokurátora v neprospech obžalovanej vo výroku pod bodom I. tohto rozsudku podľa § 321 odsek 1 písm. e), odsek 2 Tr. zákona zrušil v napadnutom rozsudku výroky o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a na podklade § 322 odsek 3 Tr. poriadku potom sám obžalovanej A. G. podľa § 208 odsek 3 Tr. zákona, s priznaním poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), písm. n) Tr. zákona a za použitia ustanovenia § 38 odsek 2, odsek 3 a odsek 8 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody v primeranej, zákonnej a spravodlivej výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, t. j. pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby a na výkon tohto trestu potom obžalovanú podľa § 48 odsek 2 písm. a) Tr. zákona, tak, ako to už predtým aj správne a zákonne prvostupňový okresný súd urobil v napadnutom rozsudku, zaradil do najmiernejšieho ústavu na výkon trestu odňatia slobody, t. j. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Iné, prísnejšie zaradenie, keďže z dokazovania nevyplývali relevantné skutočnosti, nebolo podľa § 48 odsek 4 Tr. zákona, nevyhnutné.

Krajský súd ďalej uvádza, že odvolanie obžalovanej A. G., hoci bolo podané oprávnenou osobou, včas a na správnom mieste, vzhľadom už na vyššie uvedené skutočnosti preto nebolo dôvodné, pričom jej odvolacie námietky vo vzťahu k napadnutým výrokom o uloženom treste odňatia slobody a určenom spôsobe jeho výkonu boli jednoznačne neakceptovateľné a preto výrokom pod bodom II. tohto rozsudku krajský súd rozhodol tak, že jej odvolanie podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.